

2016. február 6.
Mandabokor
Csendesnap

„Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. ⁷Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. ⁸Aki ültet, és aki öntöz: egyik, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan. ⁹Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. ¹⁰Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. ¹¹Mert más alapot senki sem vethet a meglévőön kívül, amely a Jézus Krisztus. ¹²Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; ¹³az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. ¹⁴Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; ¹⁵de ha valakinek a munkája megég, kárt vall.” I Kor 3,6-15

Szeretett Gyülekezet!

A misszióról szeretnék beszélni ezen a mai délelőttön, annak gyakorlati kérdéseire keresve a választ és az Isten ügyében, országában, Isten egyházában foglalatoskodók felelősségére az Ige fényében rámutassak.

Egy gyülekezetnek az élete, ill. az abban folyó munka rendkívül összetett. Nagyon egymásra épülnek dolgok, feladatok, szolgálatok. Tulajdonképpen olyan, mint egy – ha élhetek egy képpel – hajókötél. Gondolom, mindannyian láttunk már közelebről. Tudjuk, hogy a hajókötélnek a magas szakítószilárdsága éppen abban van, hogy sok kis apró kötélből van összesodorva, s ezért képes ez a kötél a kis átmérőjéhez képest több ezer-tízezer tonnás hajókat is a parton tartani. Egy gyülekezetben folyó munka „szakítószilárdsága” is csak akkor magas, erős, hatékony, ha az a sok kis kötél, a gyülekezet tagjai és munkatársai összefonódásából tevődik össze.

Pál apostol egy olyan problémával küzd a korintusi gyülekezetben, amely ezt az erős, ennek az erős kötélnek a hatékonyságát próbálja kikezdeni. Ennek a résznek a címe a Szentírásban: Isten munkatársai egy alapra építenek. Két nagyon fontos dolgot kell megemlíteni ahhoz, hogy a gyülekezetben folyó munka áldásos legyen. A Zsoltáríró is megfogalmazza ezt néhány ezer évvel ezelőtt a 133. fejezet 1. és 3. versében: **„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! [...]Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.”** Pál apostol észrevette, hogy előtérbe kerülnek emberi tényezők, s látja azt, mennyire fontos erről tanítani a gyülekezeti tagokat.

Nézzük a cím alapján mire kell figyelniünk, ill. tanítson bennünket az Úr, hogy ne essünk ugyan abba a hibába mi sem, mint a korintusiak.

Isten munkatársai egy alapra építenek!

Először a mondat második felével kell kezdenem, hogy megérthessük az első felét. Egy alap! Pál építési és mezőgazdasági képet használ ebben a részben. Tudjuk, hogy amikor az ember egy

házat, egy épületet épít, minden azon áll vagy bukik, hogy milyen alapja van. Ki lehet belőle spórolni a betont, a vasat, a cementet, a sódert, de tudjuk, ha nem megfelelő arányban van a beton összekeverve, ha nem teszünk elég vasat az alapba, ha nem elég mély az alap, akkor az épület veszélyben van, nagyon nagy veszélyben. A biztos alapon lesz stabil az épület. Tudjátok kedves testvérek, – úgy gondolom – gyülekezeteink, egyházunk ezt a stabilitást ezért veszítette el. Már nem egy az alap. Felhígult az egyház, a tanítás, a lelkészek, vezetők élete. Akkor lesz gyülekezeteinkben, egyházunkban újra egy alap, ha hisszük, hogy Krisztus kereszthalála hozta el számunkra a bűnbocsánatot, az Ő vére képes teljesen tisztára mosni életünket (nem büntelenné), mert Ő érttem, helyettem és miattam halt meg, Ő örök életet akar adni, s ki szeretne emelni a kárhozatból, s a Szentírás alapján az, aki nem adta át az életét, s Szentlélektől nem született újjá, azaz Isten Szentlelke nem vett lakozást az ő szívében, életében, s ennek nincsenek látható jelei, gyümölcsei az életében, az a kárhozat felé tart. Mik a látható jelei, mi a Lélek gyümölcse? Gal 5,22-től olvashatjuk: „²²**A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, bé-**

kesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, ²³szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.”. De azt is felismerhetjük, hogy mi a test, a testi gondolkodás gyümölcse: „¹⁹A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, ²⁰bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; ²¹irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.”

Kemény szavak ezek, de Isten munkatársainak egy alapon kell legyenek, mint a jól megépített épület, különben összedől. Értjük kedves testvérek, hogy ezek a dolgok nagyon komoly kérdések, mert gyülekezeteink élete múlik azon, ha nem egy alapra építkeznek, hiteltelenné válik Isten ügye. Ezért Isten munkatársainak egy alapra kell építeniük. Vegyük nagyon komolyan mind a bűnbocsánatot, az örök élet bizonyosságát, mind pedig azt, hogy az Úr

nagyon alaposan meg fogja vizsgálni keresztyén emberként végzett napi szolgálatunkat. Isten mindennél jobban szívén viseli az épület, az egyház sorsát. A Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség életét. A gyülekezet nem a lelkészé, nem a presbitereké, nem a gyülekezeti tagoké, hanem Istené. Az Ő Szentlelke lakozik az egyházban, annak minden egyes gyülekezetében. Nem meglepő hát, ha megrontja azt, aki a Tőle kapott tehetségét, talentumait arra használja, hogy a gyülekezetéből kiszívja az életet, hogy lerontsa Isten templomát hiteltelen beszédével, életével, magatartásával. Az az ember, az a gyülekezet, akinek az alapja Jézus Krisztus, követhet el hibákat, bűnöket, mulasztásokat, mert nem tökéletes, de alapvetően Jézus az életének a vezetője, irányítója, meghatározója, mozgatórugója. S ennek van és kell lennie gyümölcseinek! Amit az imént felolvastam a Galata levélből, annak valóságnak kell lenni: „**szerelem, öröm, békeesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, ²³szelídség, önmegtartóztatás.**”. De ide tartozik: a megbocsátás, a lemondás, a törvényesség, nem manipulál a számokkal, keresi a kiskapukat, számíthat, spekulál, hanem Isten akaratát keresi. Ez kell, hogy meghatározza a gyüleke-

zet életét, ezért lesz stabil a gyülekezet, a lelkész, a presbiterek, a képviselőtestületi tagok és a hívek élete, mert Jézusra épít.

Gyülekezeti misszióról csak akkor beszélhetünk, ha a misszió előfeltétele meg van: egyedül az életrendezett ember tud hitelesen életrendezésről és az életrendezőről beszélni másoknak.

A következőkben néhány típusról szeretnék beszélni:

Ott lehet Isten munkatársairól beszélni, ahol tehát egy az alap. Ez a kiindulási pont, s mindent ahhoz igazítanak. A korintusi gyülekezetben levették a hívek a tekintetüket Istenről és emberekre néztek. Ki Pálé, ki Apolosé, ki Péteré... - mondták. Pál egy csodálatos képpel igyekszik ezt a problémát kezelni. A mezőgazdaságból hoz egy példát. Ezen a környéken sokan foglalkoznak mezőgazdasággal, vagy legalább egy kis konyhakerttel. Az alázatos ember – amiből egyre kevesebb van ma – tudja, hogy minden fázisa a növény, - gyümölcs, - gabonafélék termesztésének elengedhetetlen. Erre mondja Pál, valaki ültet, valaki öntöz, mindenkinek más a feladata. Az a probléma, ha valaki úgy gondolja pl. egy gyülekezetben, hogy mindent neki kell csinálnia, mert

minden, amit ő csinál, csak az a jó. Ez a „*mindent ő tud*” típus. Az ilyen szemlélet szét tud verni egy közösséget. Aztán a másik veszély, amikor valaki – s ebből több van – minden áron segíti odaengedni a másikat a munkához. Csak nehogy akadálya legyen annak, hogy a másik tegyen valamit. Ez az „*odaengedő*” típus. Na, ilyenből is sok van a gyülekezetben. Aztán van olyan ember, aki osztja az észet, mindig minden megmond, hogy mikor mit kell csinálni, de amikor ténylegesen tenni kell, akkor már nincsen ott. Ez a „*na, fogjuk meg és vigyétek*” típus. Aztán az ilyen típusú ember mondja a legtöbb kritikát, mit hogyan kéne tenni. Na, ilyenből még több van a gyülekezetben. Ezek a „*tett nélküli kritizáló*” típusok. A legrosszabb, amikor ezeknek a keveréke jelenik meg a gyülekezetben, amikor mindent tud elméletben, mit hogyan kell csinálni, meg mondja a tutit, ő az ész, egyébként mindenki hülye, hozzá nem értő, körülötte forog minden, de ha rajta múlna a gyülekezet, akkor már rég elsorvadt volna, ő pedig eliszkolt volna. Ez az "öntelt" szaki.

Pál teljesen másról beszél, más lelkülettel végzi a feladatát, s hangolja össze a munkatársakat. Mindenkinek a munkája elengedhetetlen, nélkülözhetetlen, de meg marad abban az alázatos hozzáállásban, hogy a maga feladatát elvégezte, de minden Istenen múlik, mert a növekedést Ő adja. Ezt ma elfelejtették a mezőgazdaságban is! Minden Istentől függ!

A gyülekezeti munka is így tevődik össze: ami az én feladatom, azt hűségesen végezzem el. Lehet, aprónak tűnik, de végezzem el. Pál itt azt írja: „Én ültettem, Apollós öntözte.” Mind két tevékenység létfontosságú. Mindkettő függ a másiktól. Nem jó, ha az egyik odaülteti a magot, ahol a másik nem tud vizet adni neki, és az öntöző sem ér el sok eredményt, ha mindenüvé locsol, csak oda nem, ahová a magot vetették. Ezért fontos az egység, a harmónia, az összhang. Hogy Isten munkatársai ne kioltsák egymás munkáját, hanem összehangoltan végezzék, kire-kire Isten mit bízott. Lehet, hogy apróbb, lehet, hogy nagyobb, de Isten a megbízó, s ez a fontos. Emlékszem 95-96 körül, amikor tanultam zongorázni, János bácsi, a lelkészem egy oratóriumban adott egy

nagyon apró, de fontos feladatot. Két hangot kellett leütnöm a megfelelő ütemben. Nagyon rosszul esett, hogy ilyen nuansznyi „feladattal” bíz meg, milyen ledegradáló. Két hangot leütni, s azért a két hangért ott ülni elől másfél órán át. Persze eltévesztettem az ütemet is, s akkor döbbsentem rá, nem a hangok mennyisége a fontos, hanem, hogy megfelelő időben a megfelelő hangot a legjobb tudásom szerint üssem le alázatos szívvel.

Drága Gyülekezet!

Isten munkatársaiként Isten ügyében szolgálni **kiváltság!** Gondoljunk bele, hogy a mindenható Isten olyan feladatokat bíz ránk, mely emberek életét változtathatja meg, mely által épülhet a gyülekezet közössége, kaphatnak emberek bűnbocsánatot és örök életet. Ebben az óriási feladatban Isten számára minden munkatárs nagyon fontos. Nem kell ahhoz presbiternek, lelkésznek lenni, hanem Isten munkatársaként lehet végezni a ránk bízottakat. Egy a fontos: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.”

Csak így épülhet fel egy közösség, csak így működhet jól egy közösség, ha egy a kiindulópont.

S ha ez a bizalom, ez a hit ott van az életünkben Isten felé, akkor Isten felszeretne építeni egy jól működő gyülekezeti közösséget, ahol mindenkinek meg van a maga feladata. Egy gyülekezet csak úgy tud jól működni, ha jó kapcsolata van az embereknek Istennel. Ez olyan, mint egy biciklikerék.

Tengely – küllő kapcsolata. Ha laza a küllő mi lesz a kerékkel? Nyolcas lesz benne, azaz nem fog jól működni. Ilyen az ember egy közösségben. Ha nem jó a kapcsolata a „Tengellyel”, akkor „nyolcas” lesz benne. De ha mindegyik „küllőnek” elég szoros a kapcsolata a „Tengellyel”, akkor jól fog gurulni.

Az elején kérdeztem: hogyan épülhet fel, hogyan működhet jól egy egészséges közösség? Hogyan válhat a gyülekezet egy igazán jól működő közösséggé? A legfontosabb, hogy a „Tengellyel” – ami meghatározza a működést – jó, szoros legyen a kapcsolat. Az ember vágyon arra, hogy közösségbe jöjjön. Az ember nem csak akkor vesz levegőt, amikor szüksége van rá. Nem azt mondja: „most nincsen időm, majd 4 óra múlva veszek

levegőt”. Szüksége van a levegőre. Fontos, hogy az ember érezze, szüksége van a gyülekezetre, a közösségre, Isten Igéjére. Csak így épülhet fel egy közösség. Az emberek vágyjanak arra, hogy gyülekezetbe jöjjenek, emberekkel találkozzanak, s a legfontosabb: Isten Igéjét hallgassák, mely megváltoztatja az emberek életét, mely hirdeti a bűntől való szabadulást, mely hirdeti a bűnbocsánatot, mely hirdeti az élet értelmét, mely megadja a választ az élet nagy kérdéseire, mely megnyugvást, békességet adhat az embernek. Ha ez ott van az életünkben, akkor tud Isten felépíteni egy közösséget. Jól működni is úgy fog, ha mindenki megtalálta a feladatát egy közösségben. Valaki emberekkel könnyen alakít ki kapcsolatot, valaki a munkában nagyon precíz, valaki a kézügyességben, valaki a gyermekmunkában mind-mind fontos. Mindenkinek meg van a maga feladata, mindenki megtalálta a feladatát egy gyülekezetben, akkor tud jól működni egy közösség. Nem kell mindenkinek prédikálni, vagy takarítani, vagy harangozni, vagy látogatni. Mindenki, amilyen ajándékot kapott, az kamatoztassa egy gyülekezet életében. Sajnos sokszor vagyunk olyanok, hogy „odaengedjük a másikat a munkához”.

Én a háttérbe vonulok, a másik dolgozzon. Ez érezhető lesz egy idő után a gyülekezet életében. Azonnal lehet diagnosztizálni a „betegséget”, mert valami nem működik rendjén.

Csak így épülhet fel és működhet egészségesen egy gyülekezet. Isten legyen ebben is a „mozgatórugó”. Mert fontos, hogy a „Tengellyel” szoros kapcsolatban legyenek a „küllők”.

Ámen!